

หากเกิดมาด้วยวิธีการ
ที่ไม่ถูกต้อง สู้ไม่เกิดมา
เสียยังดีกว่า

分身

อวตาร

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนตรีตัน กุ้งบุรพา แปล

อวตาร 分身

อิงาซีโนะ เคโงะ เซียน
ดนตรีตัน ทุ่งบูรพา แปล

Copyright

อวตาร

มารีโกะ

ตอนที่ 1

แม่ว่าจะเกลียดฉัน

ฉันเริ่มมีความคิดแบบนั้นขณะที่เรียนอยู่ชั้นประถมปลาย

แม้ฉันจะเคยเจอประสบการณ์คล้ายชินเดอเรลล่าถูกแม่เลี้ยงกลั่นแกล้งมาบ้าง แต่ก็ไม่เคยโดนแม่ทำตัวเย็นชาใส่ เพราะในความทรงจำของฉันมีภาพเหตุการณ์ที่ได้รับความรักจากแม่มากกว่า

ที่บ้านฉันมีอัลบั้มรูปอยู่สามเล่ม รูปถ่ายส่วนใหญ่ที่อยู่ในนั้นเป็นรูปของฉัน ถ่ายที่โรงเรียนบ้าง เพื่อนๆ ถ่ายให้บ้าง แต่ร้อยละเก้าสิบเป็นรูปที่พ่อกับแม่ถ่ายให้

ในอัลบั้มเล่มที่สอง หน้าี่สามมีรูปถ่ายตอนไปเที่ยวภูเขาฮาโกดาเตะกับสามคนพ่อแม่ลูก คนที่อยู่ในรูปมีแค่ฉันกับแม่ แน่ใจว่าพ่อเป็นคนถ่ายรูปนี้ให้ พวกเราอยู่ที่จุดชมวิว เนื่องจากฉากหลังมีใบไม้แดงงดงาม จึงเราได้ว่าเป็นช่วงกลางเดือนตุลาคม

ตอนนั้นฉันน่าจะอายุราวสี่หรือห้าขวบ สวมเสื้อแจ็คเก็ตแบบมีหมวก ยืนหนาวอยู่ ส่วนแม่นั่งยองๆ โอบกอดฉันด้วยสองมือ ที่น่าแปลกคือแม่ไม่ได้มองกล้อง แต่หันไปทางขวาเล็กน้อย ฉันถามแม่ทีหลังว่ามองอะไรอยู่ แม่ตอบอายๆ ว่า

“คือตอนนั้น แม่เห็นผีบินอยู่ห่างๆ ก็เลยไม่ได้มีกะจิตกะใจจะ

ถ่ายรูป เพราะกลัวว่าผึ้งจะบินเข้ามาตอม”

มีผึ้งแน่หรือ พ่อถาม แม่ยืนยันว่ามีจริง ๆ ฉันยังจำความไม่ได้ แต่คิดว่าคงจะมีแหละ รูปถ่ายใบนั้นเป็นเครื่องยืนยันว่าแม่พยายามปกป้องฉัน แม่แสดงสีหน้าวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด กลัวว่าผึ้งจะบินมาตอมลูกสาวมากกว่าตัวเอง ในบรรดารูปถ่ายมากมาย ฉันชอบรูปนี้มากที่สุด เพราะชวนให้นึกถึงเรื่องราวดังกล่าว ตอนนี้ฉันชอบอัลบั้มรูปเล่มนี้ที่สุด

ความรักของแม่ที่มีให้ฉัน ช่างละมุนละไม ไม่ชิงฉ่างและพอเหมาะพอควรเสมอ เวลาแม่อยู่ข้างๆ ฉันไม่นึกกลัวสิ่งใด และเชื่ออย่างสนิทใจว่าความรักของแม่จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์

ฉันบอกไม่ถูกหรอกว่า ความรักที่น่าจะเป็นนิรันดร์มีเงาดำเข้ามาทาบทับตั้งแต่เมื่อไร เพราะว่าชีวิตประจำวันก็ไม่ได้มีอะไรผิดปกติ

หากลองนึกย้อนวันเก่าๆ ดวงใจน้อยๆ ของฉันก็สงสัยอยู่หลายหนว่าแม่เป็นอะไรไป อย่างเช่น ตอนที่ฉันกำลังกินข้าว พอลงหย่าขึ้นมา ก็เห็นแม่มองฉันด้วยสีหน้ากั๊กลุ่มบึ้งลະ นิ่งๆ อยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ตั้งนานสองนานบ้างละ แต่พอรู้ตัวว่าฉันมองอยู่ ก็จะส่งยิ้มให้ด้วยแววตาอบอุ่นเสมอ

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร แต่ฉันเริ่มรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณของเด็กว่า แม่มีท่าทีแปลกๆ ยิ่งฉันโตเป็นสาว แม่ก็ยังมีท่าทีแปลกๆ บ่อยขึ้น

พ่อเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยและยุ่งกับการทำวิจัย เวลาอยู่บ้านก็มักจะหมกตัวอยู่ในห้องทำงาน ฉันก็เลยไม่ค่อยได้ใกล้ชิดพ่อ และมองพ่อว่าเป็นผู้ปกครองมากกว่าพ่อผู้ให้กำเนิด ฉันรู้ว่าพ่อรักฉันมาก แต่ก็ไม่อาจทำให้ฉันคลายกังวลเรื่องแม่

พอขึ้นป.ห้า ฉันเริ่มจำความได้บ้างแล้ว แม่ทำตัวเหินห่าง ฉันชอบเข้าไปในครัว เพื่อเล่าเรื่องที่โรงเรียนพลางดูแม่ทำกับข้าว แต่สีหน้าของแม่ตอนที่ฟังฉันเล่าเรื่องเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ดูไม่สนุกเหมือนเมื่อก่อน ข้าแม่มักพูดว่า ไปไกลๆ อย่ามาเกะกะ ทำกับข้าวอยู่ พ่อวันอาทิตย์ฉัน

บอกว่าจะไปซื้อของกับแม่ด้วย แต่แม่กลับบอกว่าวันนี้ซื้อแต่ของใช้ให้พ่อ
มันน่าเบื่อไม่ต้องไปหรอก ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยเป็นแบบนี้

เรื่องที่ฉันนึกใจมากที่สุดคือ แม่เห็นหน้าฉันแล้วไม่อยากจะพูดด้วย
หันหน้ามาทางฉัน แต่ตาเหมองไปทางอื่น

ทำไมละ ฉันคิด ฉันเดาไม่ถูกเลยว่า ทำไมแม่ที่เคยใจดีขนาดนั้น
จู่ๆ ถึงได้ทำตัวเหินห่างแบบนี้

ฉันนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ตัวเองเรียนจบชั้นป.ห้า โรงเรียนประถม
ศึกษาของเราจัดงานพบปะสังสรรค์ผู้ปกครองทุกปลายภาคการศึกษา
ครูประจำชั้นและผู้ปกครองจะได้พบปะพูดคุยกัน หลังงานพบปะสังสรรค์
ผู้ปกครอง ฉันกับแม่ไปที่ร้านกาแฟพร้อมกับเพื่อนร่วมชั้นชื่อนัตจังและ
คุณแม่ของเธอ แม่ๆ ทั้งสองพูดคุยเรื่องสัพเพเหระ แต่ไม่รู้คุยกันอีท่าไหน
คุณแม่ของนัตจังถึงได้พูดแบบนี้

“มาริโกะจ๊ะหน้าเหมือนใครคะ คงจะหน้าเหมือนคุณพ่อมากกว่า
คุณแม่ใช่ไหมคะ”

“มาริโกะหน้าไม่เหมือนคุณป้าเลยคะ” นัตจังก็พูดสอด แล้วมอง
หน้าฉันสลับกับหน้าแม่ “ตาก็ไม่เหมือน จมูกยังไม่เหมือน”

จริงหรือ ฉันถาม

“หน้าไม่เหมือนแม่ก็ดีแล้วละคะ” แม่พูดพลางหัวเราะ แต่แล้ว
ส่ายยืม จ้องหน้าฉันเขม็งก่อนจะพิมพ์ว่า “หน้าเราสองคนไม่เหมือน
กันจริงๆ ด้วย...”

วินาทีนั้นฉันรับรู้ว่ามีอะไรไถ่ในใจ แว่ตาของแม่ในตอนนั้น
ไม่มีรอยยิ้ม มองฉันราวกับเป็นสิ่งมีชีวิตน่าขยะแขยง

ตอนนั้นฉันได้คำตอบว่า ที่แม่เริ่มใจร้ายกับฉัน เพราะฉันหน้าไม่
เหมือนแม่เลย แต่คิดไม่ออกว่าทำไมหน้าฉันไม่เหมือนแม่ ฉันเข้าใจกลางๆ
เรื่องกฎธรรมชาติที่ว่า พ่อแม่จะรักลูกที่หน้าเหมือนตัวเอง

ไม่เคยมีใครบอกว่าฉันกับแม่หน้าเหมือนกันเลย แต่ฉันไม่เคยคิด

เรื่องนั้นจริงๆ จังๆ เลยสักครั้ง เวลาไปเที่ยวบ้านเกิดแม่ ยายชอบมองหน้าฉันและพูดว่า

“แหม เด็กคนนี่ยิ่งโตก็ยิ่งสวย สวยเหมือนใครกันนะ ชิสุเอะมีลูกสวยแบบนี้ เข้าทำนองลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น”

แม่ได้ยินยายพูดแบบนั้น ก็ยิ้มอย่างมีความสุข แน่ใจว่าตอนนั้นฉันยังเป็นเด็ก

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันมักจะเก็บตัวอยู่ในห้องและส่องกระจก เพราะอยากจะหาว่ามีส่วนไหนบนใบหน้าบ้างที่เหมือนแม่ แต่ยิ่งส่องกระจกนานวันเข้า ใบหน้าของฉันก็ยิ่งไม่เหมือนแม่ และสังเกตเห็นว่าตัวเองหน้าไม่เหมือนพ่อเลยด้วย

ความคิดน่ารังเกียจครอบงำจิตใจฉันมากขึ้นทุกที คือความคิดที่ว่าฉันอาจไม่ใช่ลูกแท้ๆ พ่อกับแม่มีฉันเป็นลูกสาวคนแรกตอนอายุมากแล้ว ฉันครุ่นคิดหนักว่า สองสามีภรรยาที่มีลูกไม่ได้อาจจะไปรับเด็กผู้หญิงมาจากที่ไหนสักแห่งมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม

เรื่องนี้เป็นปริศนาที่ฉันไม่อาจคลี่คลายได้โดยลำพัง แต่จะไปปรึกษาใครก็ไม่ได้ ฉันจึงสร้างเกราะกำบังตัวเองและเป็นทุกข้ออยู่ในนั้น

บังเอิญช่วงนั้นที่โรงเรียนสอนเรื่องทะเบียนบ้าน ฉันยกมือถามอาจารย์หนุ่มที่เป็นครูประจำชั้นตอบคำถามด้วยความมั่นใจสุดๆ ว่า

“ทะเบียนบ้านไม่มีข้อมูลเท็จ ถ้าเป็นลูกบุญธรรม ก็จะระบุว่า เป็นลูกบุญธรรม”

สองวันต่อมา ฉันตัดสินใจไปที่สำนักงานเขต ประชาสัมพันธ์สาวมองหน้าฉันอย่างประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นเด็กนักเรียนประถมมาคัดสำเนาทะเบียนบ้านคนเดียว แต่ไม่ได้ถามเหตุผลสักคำ ถ้าเธอถาม ฉันเตรียมคำตอบไว้แล้วว่า ต้องเอาไปใช้สมัครสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้น

ไม่กี่วันที่ต่อมา ฉันได้รับสำเนาทะเบียนบ้าน ที่แรกตั้งใจว่าจะไม่ดูจนกว่าจะถึงบ้าน แต่อดใจไม่ไหว เปิดดูตรงนั้นเลย

ในช่องของบิตามารดาเขียนว่า อูจิอิเอะ คิโยชิและชิสุเอะ ได้ชื่อ บิตามารดาเป็นตัวอักษรพิมพ์ด้วยฟอนต์เอ็มเอส หมิงเฉา ดูน่าเชื่อถือว่า บุตรสาวคนแรก

วินาทีที่ฉันเห็นคำนั้น เหมือนยกภูเขาออกจากอก นี่เป็นครั้งแรกที่ ฉันรู้สึก ว่า คำว่าบุตรสาวคนแรกช่างอบอุ่นเหลือเกิน ความโล่งอกแผ่ซ่าน ในหัวใจ ฉันมองสำเนาทะเบียนบ้านอยู่หลายรอบพร้อมกับอุทานในใจว่า ไร้เอ้ย เรื่องกล้วยๆ ตรวจสอบได้ไม่ยาก แค่นี้เอง

ครั้งหนึ่ง ยายเคยเล่าให้ฉันฟังว่า

“ตอนที่หนูเกิดมา เป็นเด็กคลอดยากมาก ยายเป็นห่วงแทบแย่ พวก ญาติๆ แห่กันมาที่โรงพยาบาล ฝึกรอกกันอยู่ประมาณแปดชั่วโมง แล้วสัก ประมาณตีหนึ่ง จู่ๆ ช่างนอกหิมะตกหนัก พอยายพูดว่า พรุ่งนี้คงต้องกวาด หิมะบนหลังคา ก็ได้ยินเสียงร้องไห้”

ฉันนึกเรื่องนี้ขึ้นได้ตอนที่ดูสำเนาทะเบียนบ้าน มันเป็นเรื่องจริง ยายไม่ได้แต่งเรื่องหลอกฉัน

ถ้าฉันทำไม่ละ ฉันนึกสงสัยอีกครั้ง ทำไมหน้าฉันถึงได้แตกต่างจาก พ่อกับแม่ถึงขนาดนี้ ฉันครุ่นคิดทุกครั้งที่สองกระຈ

ตั้งแต่ฉันขึ้นป.หก ก็เริ่มรู้สึกว่าแม่ทำตัวเหินห่างฉันมากขึ้นทุกที ฉัน มั่นใจว่าไม่ได้คิดไปเอง เพราะเหตุการณ์หนึ่งในฤดูหนาวปีนั้น พ่อกับแม่ บอกว่าจะให้ฉันเรียนม.ต้นที่โรงเรียนเอกชนในสังกัดมหาวิทยาลัยคาทอลิก ซึ่งมีกฎว่านักเรียนทุกคนจะต้องไปอยู่หอ

“เพราะว่าแถวบ้านเราไม่มีโรงเรียนม.ต้นดีๆ เลย พ่อกับแม่คงเหงา แต่วันหยุดจะกลับมาอยู่บ้านก็ได้นะ ที่ทำแบบนี้ก็เพราะเป็นห่วงอนาคต ของมาริโกะ”

ในขณะที่พ่อพูดเหมือนแก้ตัว แม่กำลังล้างจานอยู่ที่อ่าง สองคนนั้น คงจะคุยกันทำนองว่า รู้สึกอึดอัดที่เด็กคนนั้นอยู่ด้วย ส่งไปอยู่ไกลๆ ไกลตาเถอะ

ฉันนั่งเสียบ พ่อคงจะรู้ว่าฉันไม่พอใจ จึงรีบพูดเสริม “ถ้ามาริโกะไม่
อยากไป พ่อก็จะไม่บังคับ การต้องอยู่ห่างจากเพื่อนคงเป็นเรื่องทรมาน
พ่อแค่เสนอทางเลือกให้ ถ้าอยากเรียนโรงเรียนมัธยมต้นแถวบ้าน ก็บอกมา
ตรงๆ ได้เลย”

ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหันไปถามแม่ที่หันหลังอยู่ “แม่อคิดวายังไงคะ”

“อืม...” แม่หยุดลังจวน ตอบคำถามโดยไม่หันมามองฉัน “เรียน
แถวบ้านเราก็ไม่แยหอกก แต่ถ้าได้ไปเรียนและอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ก็น่าจะสนุก
ดีนะ ต้องได้เจอเรื่องแปลกหูแปลกตามากมายแน่นอน”

ฉันรู้ว่าแม่เห็นด้วยที่ฉันจะออกไปจากบ้าน ก็เลยตัดสินใจ

“ค่ะ หนูจะไปเรียนโรงเรียนนั้น ได้อยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ก็น่าจะสนุกดี”

ฉันบอกพ่อ

“งั้นหรือ เธอเป็นว่าตกลงตามนั้นนะ” พ่อพยักหน้าหงึกหงัก พลาง
เก็บแผ่นพับแนะนำโรงเรียน แล้วแสดงสีหน้าราวกับจะบอกว่า “อีกหน่อย
คงจะเหงามาๆ”

ฉันมองแผ่นหลังแม่ แม่ไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ

ช่วงก่อนจะเข้าเรียนมัธยมต้น ฉันไปซื้อของกับแม่บ่อยๆ เพื่อซื้อเสื้อผ้า
ของใช้ส่วนตัวและเฟอร์นิเจอร์ชิ้นเล็กๆ แม่ช่วยฉันเลือกของอย่างเอาใจใส่
ใกล้ชิดและยิ้มให้ฉันด้วย ฉันเห็นแม่เป็นแบบนั้นแล้ว รู้สึกว่าตัวเองคิดมาก
ไปเรื่องที่แม่ทำตัวห่างเหิน แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า ที่แม่อารมณ์ดีเพราะว่า
เดี๋ยวฉันจะไม่อยู่ อีกหน่อยก็ไม่ต้องเจอหน้ากันแล้ว

“แม่คะ ถ้าหนูไม่อยู่แล้ว แม่จะเหงาไหม” ฉันถามแม่ตอนที่เรากำลัง
ดื่มน้ำหวานอยู่ในร้านพาร์เฟ่ต์ผลไม้หลังจากซื้อของเสร็จ ฉันแสร้งทำเป็น
ไม่รู้สึกละอะไร แต่จริงๆ แล้วสับสนวุ่นวายใจมาก

“เหงาลสิ” แม่ตอบทันควัน แต่เสียงวินาทีหลังจากนั้น ฉันเห็นแววตา
ของแม่หลุกหลิกชอบกล

ฉันเรียนจบชั้นประถมศึกษาในเดือนมีนาคม และวันที่ 29 มีนาคม

ฉันสะพายกระเป๋าใบเล็กๆ ออกจากบ้านพร้อมกับแม่ ส่วนสัมภาระชิ้นใหญ่
ส่งไปลงหน้าแล้ว

เมื่อไปถึงสถานีรถไฟแถวบ้าน รถบัสที่มารับมาถึงแล้ว ฉันขึ้นไปบน
รถคนเดียว ส่วนแม่เดินไปตรงหน้าต่าง

“รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยนะ ถ้ามีอะไรก็โทรมา”

ค่ะ ฉันพยักหน้า

รถบัสเคลื่อนตัวออกไปแล้ว แต่แมื่อยืนส่งฉันอยู่ตั้งนาน ฉันเหลือบ
เห็นแม่โบกมือให้ ไม่นั่นใจว่าร้องไห้หรือเปล่า เพราะตอนนั้นร่างของแม่เล็ก
ลงทุกทีจนมองไม่เห็น

โรงเรียนใหม่ของฉันตั้งอยู่บนเนินเขาราบเรียบ ภายในมีฟาร์ม โบสถ์
และหอพัก หอพักทำด้วยไม้ทั้งหลัง แต่การตกแต่งภายในทันสมัยกว่าที่คิด
มีเครื่องปรับอากาศด้วย นักเรียนม.ต้นเข้าพักห้องละสี่คน แต่ภายในห้อง
มีม่านพลาสติกพับจีบ จึงแบ่งพื้นที่เป็นสัดส่วนและรักษาความเป็น
ส่วนตัวได้พอสมควร ฉันพักอยู่กับนักเรียนอีกแค่สองคน คือพี่ฮารุกะ อยู่ชั้น
ม.สาม และพี่ซุซุเอะ อยู่ชั้นม.สอง ทั้งสองเป็นรุ่นพี่ที่ดูใจดี ฉันจึงโล่งอก

ฉันตื่นนอนตอนหกโมงเช้า หกโมงครึ่งออกกำลังกาย เจ็ดโมงสวด
ภาวนาแล้วรับประทานอาหารเช้า แปดโมงไปโรงเรียน เริ่มใช้ชีวิตแบบนี้
นับตั้งแต่นั้นมา เพื่อนร่วมชั้นหลายคนมีอาการคิดถึงบ้าน แต่ฉันไม่ได้มี
อาการแบบนั้น รุ่นพี่ที่พักร่วมด้วยกันเป็นคนสนุกสนาน ฉันจึงรู้สึกเหมือน
ได้ไปทัศนศึกษาทุกวัน ฉันจดจ่อกับการทำงานในฟาร์มซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของหลักสูตร และฝึกซ้อมร่วมกับคณะนักเรียนประสานเสียง นักเรียนเข้า
ใหม่ได้รับมอบหมายให้เขียนบันทึกการเรียนรู้อันประจำวัน ก่อนนอนจะต้อง
เขียนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นแล้วส่งให้ซิสเตอร์โฮชิโนะ ผู้คุมหอในเช้า
วันรุ่งขึ้น แต่บ่อยครั้งที่ผลลัพท์ไประหว่างเขียน เพราะตอนกลางวันทำ
กิจกรรมหนักหน่วง เวลาฉันผลลัพท์ ซิสเตอร์โฮชิโนะที่มีรูปร่างตรงข้าม

กับชื่อ¹จะตีสะโพกฉันแล้วก้มมองเขม็ง พูดสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจว่า “อย่าให้เห็นอีกนะ” ฉันเคยได้ยินเสียงเล่าลือเรื่องความเย้ายของซิสเตอร์ไฮโซโนะ แต่คนรอบตัวฉันไม่เคยเห็นเวลาที่เธอไม่โหดจริงๆ ลักที่

ช่วงที่ฉันปรับตัวกับการอยู่หอได้แล้ว พี่ฮารุกะกับพี่ซุสึอะถามฉัน เรื่องที่บ้าน เช่น พ่อทำงานอะไร ที่บ้านเป็นยังไง พ่อฉันตอบว่าพ่อเป็น อาจารย์มหาวิทยาลัย พี่ซุสึอะทำท่าประหลาดมีระดับอกเหมือนเวลา สวดภาวนา

“ยอดไปเลย นิม คุณพ่อคงจะหัวดีสินะ เป็นถึงอาจารย์มหาวิทยาลัย แหม น่าปลื้มใจจัง”

“คุณพ่อสอนวิชาอะไรหรือ” พี่ฮารุกะถาม ฉันเอียงคอเล็กน้อย

“ไม่แน่ใจค่ะ ชีววิทยาหรือการแพทย์ อะไรทำนองนั้นแหละ”

พี่ซุสึอะได้ยินคำตอบมั่วๆ ของฉันแล้วพูดอีกครั้งว่า ยอดไปเลย หลังจากนั้นเราเปลี่ยนมาคุยเรื่องแม่ ตอนแรกก็คุยกันเรื่องทั่วๆ ไป เช่น แม่เป็นผู้หญิงแบบไหน แม่ถนัดทำอาหารอะไร รู้ๆ พี่ซุสึอะหลุดปากถามว่า

“คุณแม่เหมือนมาริโกะหรือเปล่า”

เป็นคำถามแบบไม่ได้คิดอะไร แต่แ่งใจดำฉันอย่างคาดไม่ถึง ฉัน ปล่อยโฮทันที พี่ซุสึอะลนลาน ส่วนพี่ฮารุกะช่วยประคองฉันไปที่เตียง คงจะคิดว่าฉันคิดถึงบ้าน

คืนต่อมา ฉันตัดสินใจเล่าความจริงให้ทั้งสองฟัง เพราะไม่อยาก ถูกมองว่าเป็นรุ่นน้องตัวปัญหา ทั้งสองตั้งใจฟังเรื่องที่ฉันเล่า แล้วพูดเป็น เสียงเดียวกันว่าไม่จริงหรอก

“คุณแม่เป็นแม่แท้ๆ นะ ไม่มีแม่ที่ไหนในโลกเกลียดลูกสาวของตัวเองหรอก” พี่ซุสึอะพูดใส่อารมณ์

¹ ชื่อไฮโซโนะมีตัวอักษรคันจิ 高志 ที่สื่อความหมายว่า บาง เปรี้ยว ประโยคดังกล่าวจึงหมายถึง ซิสเตอร์ไฮโซโนะมีรูปร่างอ้วน

“หนูก็อยากจะทำแบบนั้น...” ฉันก้มหน้า

“นี่ มาริโกะ พ่อแม่ลูกที่หน้าไม่เหมือนกันเลยมีถมไป” พี่ฮารุโกะพูดด้วยน้ำเสียงสุขุมสมเป็นเด็กมัธยมสาม “เรื่องแค่นี้เอง คุณแม่ไม่ได้ผลักไล่ไล่ส่งมาริโกะหรอก ถ้าคุณแม่จะมีท่าที่แปลกไปจริงๆ ก็ต้องมีเหตุผลอื่นแน่นอน และพี่เชื่อว่าเหตุผลนั้นต้องไม่เกี่ยวข้องกับมาริโกะเด็ดขาด”

“ใช่ พี่ก็คิดแบบนั้น” พี่ฮารุโกะก็พยักหน้าหงิก

“มาริโกะจะกลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนใช่ไหม” พี่ฮารุโกะถามยิ้มๆ “คุณแม่จะต้องต้อนรับอย่างอบอุ่นแน่เลย พี่รับรอง”

ค่ะ ฉันตอบเบาๆ

ฉันกลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อน พ่อกับแม่ตั้งใจมากเหมือนที่พี่ฮารุโกะรับรอง วันแรกพ่ออยู่ในห้องนั่งเล่นทั้งวัน เพราะว่าอยากฟังฉันเล่าเรื่องที่โรงเรียน ช่วงที่ฉันอยู่บ้าน พ่อก็ไม่เอางานกลับมาทำที่บ้าน

แม่พาฉันออกมาย่านตลาดทุกวัน ซื้อเสื้อผ้าและเครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ ให้ แกมมือเย็นยังทำของโปรดให้ฉันกินด้วย แม่ใจดีกับฉันตลอด ช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

ทว่าฉันรู้สึกหัวใจอะไรบางอย่าง อดคิดไม่ได้ว่า ท่าทีของแม่แม่จะไม่ถึงขั้นแสดงละคร แต่ก็ดูฝืนๆ ชอบกล รู้สึกราวกับว่าแม่รับเลี้ยงลูกคนอื่นอยู่ ตอนที่ฉันกลับไปหอพักหลังจากช่วงปิดเทอมฤดูร้อนสิ้นสุดลง พี่ฮารุโกะถามฉันคำแรกว่า

“คุณแม่กับคุณพ่อต้อนรับอย่างอบอุ่นไหม”

ค่ะ ฉันตอบแค่นั้น

ฉันกลับมาใช้ชีวิตไปกลับระหว่างหอพักกับโรงเรียนอีกครั้ง และชักจะชอบชีวิตที่นี่ เพราะมีเทศกาลประจำปีอย่างงานกีฬาและงานเปิดรั้วโรงเรียน ได้พบเจอเรื่องแปลกใหม่ทุกวัน ค่ำวันผันผ่านไปพร้อมกับเสียงร้องไห้ เสียงหัวเราะและอารมณ์โกรธ ถึงจะเข้าใจเรื่องแม่อยู่เสมอ แต่ก็ไม่มีเวลาคิดจริงๆ จังๆ ซึ่งกลายเป็นเรื่องดีสำหรับฉัน

ฤดูหนาวมาเยือนแล้ว ฤดูหนาวอันยาวนานเข้ามาแทนที่ฤดูร้อน
แสนสั้น ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่ช่วงสิ้นปีจนถึงสิ้นเดือนมกราคม
หลังจากนั้น นักเรียนม.สามจะจบการศึกษา ดังนั้นหัวข้อสนทนายอดนิยมน
สำหรับพวกเราเด็กม.หนึ่งและเด็กม.สองคือ จะจัดงานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่า
อย่างไรก่อนที่จะกลับบ้านช่วงสิ้นปี

“งานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าคงอสังการน่าดูเนอะ” พี่ฮารุกะยืม “อีกหน่อย
พวกเธอก็จะขึ้นม.ปลาย เราต้องได้เจอกันอีกอยู่แล้วนา”

“เรื่องนั้นกับเรื่องนี้มันคนละเรื่องกันนะ” พี่ซุสึอะพูดพลางจัด
กระเป๋าเตรียมกลับบ้าน “แต่ก็ช่างเถอะ เอาไว้เดือนกุมภาพันธ์ ค่อยว่ากัน
ขอให้ทั้งคู่โชคดีนะ”

“แล้วเจอกันเดือนกุมภาพันธ์ หวังว่าจะเจอกันด้วยรอยยิ้มนะ” พี่ฮารุกะ
พูดกับฉัน

“คะ แล้วเจอกันด้วยรอยยิ้ม” ฉันตอบอย่างร่าเริง

ทว่าฉันไม่อาจรักษาสัญญาที่ให้ไว้ เพราะเกิดเหตุการณ์อัปมงคล
ขึ้นที่บ้านฉันในฤดูหนาวปีนี้

วันนั้นเป็นวันที่ 29 ธันวาคม เป็นวันที่ฉันจะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต
ภาพครอบครัวสุขสันต์กลับตาลปัตรในชั่วข้ามคืน

พ่อกับแม่มารับลูกสาวกลับบ้านอย่างมีความสุข พ่อร่ำคำถามใส่ฉัน
เช่นเคย เรียนเป็นอย่างไร ชีวิตที่หอเป็นอย่างไร แล้วเพื่อนล่ะ ครูล่ะ ฯลฯ

“ก็ดีค่ะ”

ฉันรู้สึกผิดเหมือนกันที่ตอบไปแบบนั้น จันหรือ พ่อพยักหน้าพร้อม
กับหรีตา

แม้ก็ยังเหมือนเดิม เอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดี แต่ไม่ค่อยพูดค่อยจา
ฉันเองก็ฟังงงไม่ได้ว่า แม่เป็นห่วงลูกสาวสุดที่รักจริงๆ หรือว่ามีภาพแม่
ที่สมบูรณ์แบบในหัว ก็เลยปฏิบัติตามตามนั้น ทว่าฉันจำเหตุการณ์นำ
ตกใจแค่ครั้งเดียวในตอนนั้นได้ ฉันเข้าไปในครัวเพราะตั้งใจจะช่วยแม่ทำ

กับข้าว แม่ยืนนิ่งอยู่หน้าอ่างล้างจาน ไม่ได้ทำอะไร ฉันตั้งท่าจะร้องเรียก แต่ยังไม่ปากไว้ทัน เพราะสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติตรงพื้นที่แม่ยืนอยู่

บนพื้นกระดานมีน้ำหยดอยู่หลายหยด เป็นน้ำที่หยดลงมาจากคางแม่ ฉันเดาว่าแม่คงกำลังร้องไห้ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นผู้ใหญ่ร้องไห้ ไม่เพียงเท่านั้น แผ่นหลังของแม่แผ่รังสีอำมหิตที่ไม่น่าเข้าใกล้ แม่คะ เกิดอะไรขึ้น ฉันเก็บคำนั้นไว้แล้วเดินย้อนกลับไป

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารเย็น แม่กลับมายิ้มแย้มเหมือนเคย และจัดเรียงอาหารบนโต๊ะ วันนี้แม่ทำอาหารญี่ปุ่นโดยใช้สัตว์น้ำที่จับได้จากทะเลแถวนี้

แม่ยกขาแอปเปิลมาเสิร์ฟหลังมื้ออาหาร ฉันดื่มชาพลางพูดคุยเรื่องสิ่งที่จะทำในปีหน้าและเป้าหมายในอนาคต พ่อกับแม่ทำหน้าพึงพอใจอย่างน้อยๆ ในสายตาฉันก็เห็นแบบนั้น

ความรู้สึกง่วงงุนค่อยๆ เข้าใจุม

ฉันนั่งโซฟาดูทีวีในห้องนั่งเล่น พ่อไม่อยู่ คงจะหมกตัวอยู่ในห้องทำงาน ฉันนึกขึ้นได้ว่าพ่อกับน้องงนอน

แม่เก็บกวาดครัวอยู่ ฉันเสนอตัวจะช่วย แต่แม่ปฏิเสธ บอกว่าไม่ต้อง ไปพักผ่อนเถอะ

โทรทัศน์กำลังฉายละครสองชั่วโมงหลังข่าว ฉันตั้งใจว่าจะดูละคร เพราะมีพระเอกที่ฉันชอบ แต่จู่ๆ รู้สึกตัวว่าสติสัมปชัญญะค่อยๆ รางเลือน หันไปมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาสามทุ่มครึ่ง ถ้าฉันอยู่ที่หอ ปานนี้คงจะหลับไปแล้ว แต่ฉันรู้สึกแปลกๆ ราวกับถูกอะไรบางอย่างดุดกลืน

ไปดื่มน้ำสักแก้วดีกว่า ฉันนึกในใจแล้วทำท่าจะลุกขึ้นยืน แต่ขยับตัวไม่ได้ สมอหมนตัว สติสัมปชัญญะพลันดับวูบไป

ฉันรู้สึกว่าตัวลอยขึ้น คงมีใครอุ้มฉันอยู่ ฉันกำลังสละสลิมสลือ จึงไม่รู้ว่าตัวเองถูกอุ้มอยู่จริงๆ หรือแค่ฝันไป

ฉันสะดุ้งตื่นเพราะรู้สึกว่ามีอะไรเย็นๆ มาโดนแก้ม มันเย็นจนปวดแก้ม

ฉันพยายามจะพลิกตัวหันหน้าหนี แต่รู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว จึงล้มตาคืน
สิ่งแรกที่เห็นคือท้องฟ้ายามค่ำคืน บนท้องฟ้ามีดมิดมีดาวเคียงกัน
อยู่หลายดวง ภาพนั้นเริ่มขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นว่าเป็นสวนที่บ้าน
ฉันกำลังนอนอยู่บนหิมะที่ตกทับถม

ทำไมมานอนอยู่ตรงนี้ ฉันนึกพลางรู้สึกหนาวสั่น ฉันสวมเสื้อไหม
พรมกับกางเกงยีนส์ ไม่ได้ใส่รองเท้า

เสียงวินาทีต่อมา เกิดเสียงดังสนั่น

ไม่สิ มันไม่ได้มีแค่เสียง แต่เป็นความรู้สึกว่าร่างกายสั่นเพราะแผ่น
ดินสะเทือนพร้อมกับเสียงระเบิด

สะกิดไฟร่วงลงมาเหนือศีรษะ ฉันรีบก้มตัวเอามือกุมหัว ลมร้อน
พัดวูบผ่านหลังไป

ฉันงย่นหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ ภาพที่ไม่อยากเชื่อสายตาปรากฏ
เบื้องหน้า

บ้านฉันไฟไหม้ ตอนนี้บ้านอันแสนสุขอยู่ท่ามกลางกองเพลิง

ฉันวิ่งหนีไปที่ประตูรั้วแล้วหันกลับไปมองอีกครั้ง เปลวเพลิงขนาดใหญ่
ลุกไหม้กระหน่ำ ทำให้ฉันตาพร่ามัว แต่เงาดำระริกตรงหน้าคือบ้านฉัน
แน่นอน

ใครคนหนึ่งวิ่งมาหา ดึงแขนฉันพร้อมกับบอกว่า ระวัง ฉันเพิ่งมารู้
ทีหลังว่าเขาคือคุณลุงข้างบ้าน ตอนนี้มีคนกลุ่มใหญ่วิ่งมา แต่พวกเขาไม่ได้
อยู่ในสายตาดฉันเลย

ฉันยืนนิ่งอึ้งจ้องมองไฟไหม้บ้านที่ตัวเองเติบโตมาโดยไม่รู้ว่าจะเกิด
เรื่องอะไรขึ้น ไฟลามเลียบ้านทั้งหลังเร็วกว่าที่คิด ระเบียงบ้านมุมโปรด
ของฉันพังทลาย ผนังสีครีมเปลี่ยนเป็นสีดำตะโก เปลวเพลิงแลบออกมา
จากหน้าต่างห้องนอนฉัน

เสียงหวนรุดดับเพลิงเรียกสติฉันกลับมา น่าแปลกที่ฉันรู้สึกว่าการ
เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่สมควรจะเรียกว่าอัคคีภัยตราบจนทุกวันนี้

ฉันทำให้พลางเรียกหาพ่อกับแม่ ใครคนหนึ่งข้างตัวพูดพลบโยนว่า
ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวนะ แต่ฉันร้องไห้ไม่หยุด ตะโกนจนเสียงแหบเสียงแห้ง

เจ้าหน้าที่ดับเพลิงเข้ามาควบคุมเพลิงไหม้ไม่ช้า พ่อถูกห้ามลงเปลออก
มา ไฟไหม้เส้นผมและเสื้อผ้าของพ่อ ใบหน้ามีบาดแผลถลอกขีดข่วน ฉัน
วิ่งไปหาพ่อแล้วถามคำถามแรกว่า “แม่ล่ะคะ” ก่อนที่จะถามอาการของพ่อ

พ่อซึ่งนอนอยู่บนเปลมองหน้าฉัน พ่อยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน
และบาดเจ็บตามร่างกายไม่ร้ายแรง

“มาริโกะหรือ” พ่อคราวในลำคอ “แม่เขา...” พ่อไม่ได้พูดต่อ เอาแต่
มองหน้าฉันด้วยแววตาเศร้าสorrowจนกระทั่งเจ้าหน้าที่ดับเพลิงขึ้นรถฉุกเฉิน

เปลวไฟยังคงลุกโชติขงราวกับเยาะเย้ยมนุษย์ผู้อ่อนแอ ฉันขึ้นไป
นั่งบนรถตำรวจซึ่งมาถึงที่เกิดเหตุล่าช้า มองเจ้าหน้าที่ดับเพลิงควบคุมเพลิง
จากในรถ แล้วสะท้อนใจว่าพวกเขาไม่ได้กำลังดับเพลิงเพื่อครอบครัวฉัน
แต่ทำเพื่อป้องกันเพลิงลุกลามไปบ้านอื่น

ตำรวจไปเจรจากับคนข้างบ้านเพื่อขอให้ฉันพักค้างด้วยคืนนี้ แต่ฉัน
ไม่ยอมเข้าไปในบ้านหลังนั้น เพราะอยากจะทำแม่เป็นตายร้ายดีอย่างไร
คุณป้าในบ้านหลังนั้นพูดซ้ำๆ ว่า ไม่เป็นไร ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก แต่ฉัน
รู้สึกว่ามันเป็นคำพลบโยนที่ไม่มีมูลความจริง คืนนั้นฉันไม่ได้นอนเลย

วันรุ่งขึ้นน้ำชายขับรถมารับฉันแต่เช้าตรู่

“เราจะไปไหนกันคะ” ฉันถามน้ำชายที่หันข้างให้ฉันอยู่ที่เบาะคนขับ
น้ำชายชอบเล่นสกีและยังหนุ่มพ่อ แต่วันนี้ใบหน้าดูไร้ชีวิตชีวา ราวกับแก่ขึ้น
อีกสิบปี

“ไปโรงพยาบาลที่พ่อนอนพักรักษาตัวอยู่ไง”

“แม่ล่ะคะ”

น้ำชายเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบโดยไม่หันมามองฉัน “แม่ไป
รออยู่ที่นั่นแล้ว”

แม่ตายแล้วใช้ไหมคะ ฉันตั้งใจจะพูดแบบนั้น เพราะทำใจได้แล้ว
เมื่อคืนก็คิดแต่เรื่องนั้น ไม่ได้หลับสลับ แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไป

รถแล่นผ่านซากบ้านที่ถูกไฟไหม้ น้ำชายคงจะผลอขับผ่านทางนี้
ฉันจ้องมองซากบ้านตัวเอง น่าจะเรียกว่าซากไม่ได้แล้ว เพราะไม่เหลืออะไร
เลย มีแต่ตอตะโก น้ำที่ใช้ดับเพลิงจับตัวเป็นน้ำแข็งในชั่วข้ามคืน สะท้อน
แสงแดดยามเช้าเป็นประกาย

พอมีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ แขนและขาข้างซ้าย แต่พูดคุยได้ตาม
ปกติ เจ้าตัวบอกว่าเป็นแผลไฟไหม้เล็กน้อย

น้ำชายลุกออกไปทันที ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะรู้กาลเทศะ หรือพอ
ขอร้องไว้ พอเราอยู่ในห้องกันสองต่อสอง พ่อจ้องหน้าฉัน

“แม่ไม่รอด หนีออกมาไม่ทัน” ฉันนึกว่าพ่อจะพูดตะกุกตะกักแล้วไป
ต่อไม่ไหวเสียอีก แต่กลับพูดรว่มวนเดียวจบ แล้วถอนใจเบาๆ รวากับยก
ภูเขาออกจากอก

ฉันพยักหน้าเสียวๆ บอกตัวเองว่าทำใจได้แล้ว เพราะร้องไห้ไป
ตั้งแต่เมื่อคืน

วันนั้นตำรวจกับเจ้าหน้าที่ดับเพลิงมาสอบปากคำพ่อตั้งแต่วัน
ฉันรู้จากพวกเขาว่า พบศพแม่ไหม้เกรียมอยู่ในซากไฟไหม้

คำให้การของพ่อคร่าวๆ มีดังนี้

พ่อทำงานอยู่ในห้องทำงานชั้นล่างจนถึงห้าทุ่มแล้วคอกแห้ง จึงเข้าไป
เติมน้ำในครัว ตอนที่เข้ามาในห้องนั่งเล่น รู้สึกแปลกๆ ได้กลิ่นประหลาด รู้
เลยว่าเป็นกลิ่นแก๊ส พอรีบไปเปิดประตูกระจกด้านที่ติดกับสวน แต่เป็นห่วง
ลูกสาวที่นอนหลับสนิทอยู่บนโซฟา จึงอุ้มลูกสาวมานอนในสวน แล้วกลับ
เข้าไปในบ้านเพื่อหาหัวแก๊ส ปรากฏว่าหัวแก๊สในห้องนั่งเล่นและห้อง
ครัวปิดอยู่

พอวิ่งขึ้นบันได เพราะคิดว่าแม่อาจจะเปิดฮีตเตอร์ในห้องนอน แต่
พอขึ้นบันไดไปถึงชั้นบน ก็ตระเบิดตูมสนั่น

แรงระเบิดอัดร่างฟอลลอยไปหลายเมตร กลิ้งตกบันไดลงมา รอบตัวกลายเป็นทะเลเพลิงในชั่วพริบตา พอรู้สึกตัวอีกที ไฟก็ไหม้เสื้อผ้าพ่อแล้ว

พ่อเรียกชื่อแม่แล้วลุกขึ้นยืน แต่เจ็บขามากจนก้าวไม่ออก คงเป็นแผล แต่พอก็ยังพยายามขึ้นบันไดจะไปห้องนอน ทว่าไฟพวยพุ่งออกมาจากประตูทางเข้าที่พังทลาย ไม่อาจเข้าไปได้

“ชิสุเอะ โตตระเบียงลงมาเลย” พ่อร้องตะโกน แต่แม่ไม่ได้ขานตอบ

พ่อเดินซากะแผลกลบบันได ไม่มีเวลาเอื้อระเหย ได้แต่ภาวนาให้แม่หนีออกไปแล้ว

ไฟเริ่มลุกลามชั้นล่าง พ่อคิดว่าแข็งแรงไปต่ออีกหน่อยก็จะออกนอกบ้านได้แล้ว แต่รู้สึกตัวเองวิ่งต่อไปไม่ไหว แคมขาข้างซ้ายแทบจะไร้ความรู้สึก

จังหวะที่พ่อทำท่าจะลงไปในชั้นล่างๆ เพราะไฟโอบล้อมทุกทิศทาง เจ้าหน้าที่ดับเพลิงสวมชุดกันไฟโผล่มาหลังเปลวเพลิง

ตำรวจสันนิษฐานว่า แม่ใช้อีเตอร์ในห้องปิดสนิท ทำให้เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์และไฟดับ แก๊สติดจึงฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง ที่แม่หนีออกมาไม่ได้ อาจเป็นเพราะว่าสูดดมก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์จนหมดสติ

ตำรวจสายสืบมีประเด็นสงสัยหลายข้อ ข้อแรกคือเครื่องตรวจจับแก๊สรั่ว ซึ่งติดตั้งอยู่ที่ชั้นล่างและชั้นบนของบ้าน มีร่องรอยถอดปลั๊กออกจากเต้าเสียบทั้งสองจุด

พ่อตอบคำถามเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า

“จะว่าไปก็เป็นเรื่องน่าอาย คือว่าที่บ้านจะดึงปลั๊กออกบ่อยๆ ครับ เพราะมีเครื่องใช้ไฟฟ้าเพิ่มขึ้น เต้าเสียบไม่พอ ก็เลย..”

ทำแบบนั้นบ่อยๆ หรือครับ ตำรวจสายสืบได้แต่ทำหน้าที่เชิงๆ

ยังเหลือประเด็นสงสัยอีกสองข้อ ข้อแรก อะไรคือสาเหตุของการติดไฟ แม่ไม่สูบบุหรี่ แม่จะสูบ ตอนนั้นก็ไม่น่าถึงขั้นติด

ข้อสอง สภาพห้องนอนปิดสนิท อีเตอร์เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์

นั่นแสดงว่าทางเข้าออกห้องนอนปิดสนิท ทว่ามีแก๊สรั่วออกมาจากห้องนอนจนพ่อที่อยู่ในห้องนั่งเล่นได้กลิ่น

พ่อตอบแล้วว่าไม่รู้ แน่นอนว่าพ่อไม่ได้มีหน้าที่ต้องตอบคำถาม คนทั่วไปย่อมไม่รู้สาเหตุของไฟไหม้อยู่แล้ว

ทว่าคืนนี้ตำรวจสายสืบมาหาพ่อที่ห้องผู้ป่วยอีกครั้ง เป็นชายผิวหน้าหยาบเหมือนหินผา ฉันดูไม่ออกว่าเขาเป็นคนหนุ่มหรือคนแก่

“หนูช่วยออกไปข้างนอกแป๊บหนึ่งได้ไหม” ตำรวจสายสืบใช้น้ำเสียงเชิงรำคาญ ฉันหยุดคิดที่โดนมองว่าเป็นตัวเกะกะ แต่ก็เดินออกไปเสียบ๊าย เพราะไม่อยากอยู่ร่วมห้องกับเขาอยู่แล้ว

พ่อกออกไปที่โถงทางเดิน ฉันยืนฟังผนังอยู่ข้างประตู เพราะรู้ว่าตำแหน่งนั้นได้ยินบทสนทนาข้างในชัดแจ้ว

“คุณนายทำอะไรอยู่ในห้องนอนครับ” ตำรวจสายสืบรอกจนพ่อเล่าเรื่องเดิมซ้ำซากอีกครั้งแล้วพูดว่า “ผมไม่เชื่อหรือว่าคุณนายจะนอนหลับอยู่ ภรรยาที่ไหนจะชิงหลับก่อนสามีกับลูก”

“ครับ ผมเดาว่าเธอน่าจะกำลังล้างเครื่องสำอาง เพราะต้องทำแบบนั้นก่อนจะเข้าไปอาบน้ำ”

“อ่า เข้าใจแล้วครับ” ฉันนึกภาพตำรวจสายสืบกำลังพยักหน้า “คุณนายใช้ฮีตเตอร์เป็นประจำหรือครับ”

“ครับ ใช้ทุกวัน”

“ตั้งไว้ตรงไหนในห้องนอนครับ”

“ในห้องมีเตียงสองหลัง ตั้งไว้ที่ปลายเตียงครับ ผังตรงข้ามกับระเบียบ”

“สายไฟยาวเท่าไรครับ”

“ประมาณสามเมตรมั้งครับ...”

หลังจากนั้นตำรวจสายสืบซักถามละเอียดยิบเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ฮีตเตอร์ ซึ่งพ่อเล่าไปหมดแล้วเมื่อตอนกลางวัน ตำรวจสายสืบคงจะ

ข้องใจอะไรบางอย่าง และมั่นใจว่าถ้าถามซ้ำๆ พ่อจะต้องผลตอบแทนไม่ตรงกัน แต่พ่อก็ตอบคำถามด้วยความอดทน ไม่ได้ใช้น้ำเสียงหงุดหงิด

“พักหลังมานี้คุณนายเป็นยังไงบ้างครับ”

พ่อส่ายไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ คงเพราะเป็นคำถามที่ไม่คาดคิด

“เป็นยังไง หมายถึงอะไรครับ”

“อย่างเช่น มีเรื่องให้คิดมากหรือกลัวบ้างไหมครับ”

“คุณตำรวจจะบอกว่าภรรยาผมฆ่าตัวตาย ทำให้เกิดไฟไหม้บ้านหรือครับ” พ่อย้อนถามเสียงแหว

“ผมแค่พิจารณาความเป็นไปได้ทางหนึ่งครับ”

“เรื่องพรรคนั้นเป็นไปไม่ได้หรอกครับ” พ่อพนธง “วันนั้นเป็นวันที่ครอบครัวเรามีความสุขที่สุด ลูกสาวผมปกติอยู่โรงเรียนประจำ แต่วันนั้นเพิ่งจะกลับมาบ้าน ภรรยาผมก็ตั้งตาคอย ออกไปจ่ายตลาดตั้งแต่เช้าเพื่อจะทำของโปรดให้ลูก ทำทางตื่นตื่นเหมือนเด็กๆ มันเป็นไปไม่ได้หรอกว่า คนแบบนั้นจะฆ่าตัวตาย”

พ่อได้เถียง ตำรวจส่ายสับไปครู่หนึ่ง ฉันเดาไม่ถูกว่าเขากำลังพยักหน้าหรือยังแสดงสีหน้าแคลงใจกันแน่

ความสับสนเข้าครอบงำอยู่นานสองนาน ในที่สุดตำรวจส่ายสับเปิดปากพูด “ไม่สู้บ่หรือใช่ไหมครับ”

“ผมหรือครับ ใช่ครับ ไม่สู้บ่”

“คุณนายก็เหมือนกันใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“แต่เธอมีไฟแช็ก”

“หา”

“ไฟแช็กร้อยเยนครับ เราเจออยู่ข้างศพ”

“ไม่น่าจะ...เอ้ย แต่ว่า” น้ำเสียงหนักแน่นของพ่อเริ่มสั่น “เธอมีไฟแช็กไม่ใช่เรื่องแปลกหรือครับ เพราะเอาไว้ใช้จุดไฟเผาขยะเศษใบไม้

ร่าง หรือก่อกองไฟ”

“แต่ไม่น่าจะใช้ก่อนเข้าไปอาบน้ำนี่ครับ”

“อาจจะวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งก็ได้ครับ”

“จริงของคุณ เราพบซากโต๊ะเครื่องแป้งอยู่ข้างๆ ศพ”

“เห็นไหมล่ะ” น้ำเสียงของพ่อกลับมามั่นใจ “มันเป็นเรื่องบังเอิญแค่บังเอิญครับ”

“คงจะอย่างนั้น”

ฉันได้ยินเสียงขยับเก้าอี้ จึงผละจากตรงนั้น อีกไม่กี่นาทีต่อมา ตำรวจสายสืบออกมาจากห้องผู้ป่วย พ่อเขาเห็นฉันก็เดินเข้ามาหาพร้อมกับยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหม”

ฉันจำต้องพยักหน้า เพราะไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

ตำรวจสายสืบสอบถามว่าฉันที่ห้องรอพบแพทย์ เขาถามคำถามเดียวกับที่ถามพ่อเมื่อคืนนี้ ถ้าฉันเล่าเรื่องที่เห็นแม่ร้องไห้ในครัว เขาจะดีใจสักแค่ไหนนะ แน่นอน ฉันตอบไปว่า แม่มีความสุขมากที่เห็นฉันกลับมา

ตำรวจสายสืบยิ้มเล็กน้อย ตบไหล่ฉันสองทีแล้วกลับไป

หลังจากนั้นตำรวจมาสอบถามคำอีกหลายหน แต่ฉันไม่ทราบรายละเอียด เพราะช่วงนั้นฉันถูกนำไปฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านเกิดแม่ ทว่าเรื่องราวจบลงที่ว่า ฮีตเตอร์เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์อย่างที่ตำรวจรายงานตั้งแต่นั้น

งานศพแม่จัดขึ้นแค่พอเป็นพิธีในหมู่เครือญาติหลังพ่อออกจากโรงพยาบาล เป็นวันที่อากาศหนาวจัดช่วงปลายเดือนมกราคม

ฉันกลับไปอยู่หอพักโรงเรียนตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ใดๆ ก็เมตตาฉัน ชิสเตอร์โฮโซโนะสวดภาวนาในโบสถ์ให้ฉันคนเดียว ขอให้ทุกชีวิตโรคภัยอย่าได้แผ้วพานเด็กคนนี้อีกเลย

พ่อเขาแมนชั่นและเริ่มใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ขาข้างซ้ายเดินกะเผลก

เล็กน้อยเป็นผลพวงจากไฟไหม้ แต่พ่อบอกว่ารับผิดชอบตัวเองได้ จึงทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้านและซักผ้าเอง ที่ที่ฉันกลับไปช่วงโรงเรียนปิดเทอม ไม่ใช่บ้านหลังที่คุ้นเคย แต่เป็นแมนชั่นของพ่อที่หังแคบและค่อนข้างรก

ฉันแวะไปบ้านเก่าที่เคยเกิดไฟไหม้นานๆ ครั้ง ตรงนั้นเป็นที่โล่งอยู่พักหนึ่ง แต่พอฉันขึ้นม.ปลาย มันก็กลายเป็นที่จอดรถ

ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานสักแค่ไหน แต่ฉันไม่เคยลืมเรื่องราวในคืนนั้นเลย เหตุการณ์ลึกลับต่างๆ หลอมรวมเป็นคำถามใหญ่ข้อเดียว ผังลึกลับอยู่ในสมองของฉัน

นั่นคือแม่ฆ่าตัวตายทำไม

ไม่จำเป็นต้องฟังการวิเคราะห์ของตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิง แม้ไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ทิ้งไว้ในห้องปิดสนิท ไม่ได้ถอดปลั๊กเครื่องตรวจจับแก๊สรั่ว

แม่ฆ่าตัวตาย แคมยังจะพาฉันกับพ่อไปด้วย ความวุ่นงันที่ถาโถมฉันในคืนนั้นและซาแอปเปิลที่แม่ให้ฉันดื่มหลังมือเย็น ใครจะกล้าพูดได้เต็มปากว่า แม่ไม่ได้ผสมยานอนหลับในนั้น แม่วางยานอนหลับฉันกับพ่อ แล้วจุดไฟในห้องที่มีแก๊สฟุ้งกระจาย

อะไรคือแรงจูงใจ ฉันเดาเรื่องนั้นไม่ถูก รวมทั้งเรื่องที่ว่าทำไมแม่ทำตัวห่างเหินฉัน

แต่ฉันเชื่อมั่นว่า พ่อเป็นคนเดียวที่รู้คำตอบทั้งหมด จึงพยายามปิดบังเรื่องที่แม่ฆ่าตัวตาย

‘ฉันต้องเก็บความเศร้าไว้ในใจและปิดประตูตาย’ มาห้าปีกว่า

ฟุตาบะ

ตอนที่ 1

นาฬิกาในห้องพักนักแสดงเป็นนาฬิกาแขวนผนังทรงกลมแบบเดียวกับที่อยู่ในห้องเรียนของโรงเรียนประถมสมัยก่อน คินนี่เข็มนาฬิกาเรือนนั้นเดินแปลกๆ พอเพ่งมอง ก็รู้สึกว่ามันเดินช้ามาก คล้ายคนแก่เดินขึ้นบันได แต่เมื่อละสายตาไป มันกลับเดินเร็วจนน่าแปลกใจ มีใครกำลังปรับนาฬิกาเล่นโดยที่ฉันไม่รู้ตัวหรือเปล่านะ

ทว่าเด็กผู้ชายสามคนที่อยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้ไม่น่าจะมีเวลาเล่นพิเรนทร์แบบนั้น ยูตากะ มือกีตาร์เพิ่งไปเข้าห้องน้ำมาเมื่อคืนนี้ คันตะ มือกลองกำลังนั่งเขย่าขาพลางทำสมาธิ โทโมฮิโระ มือเบสหาไปอ่านสคริปต์ที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองไป ดูเฉินๆ เหมือนพวกเขาไม่ได้ตื่นตื่น แต่ฉันรู้ว่าจริงๆ แล้วพวกเขากำลังเครียดสุดๆ กับการเล่นดนตรีชี้ชะตาอนาคต เพราะทั้งสามเป็นแค่เด็กผู้ชายหน้าตาน่ารักธรรมดา

ฉันมองนาฬิกาอีกครั้ง เหลือเวลาก่อนแสดงอีกยี่สิบนาที

“ไม่ต้องกระวนกระวายขนาดนั้นก็ได้อ” โทโมฮิโระเอ่ย คงสังเกตเห็นท่าทางของฉัน “เครียดไปก็ไม่ได้ช่วยอะไรหรอก เรามาทำตัวสบายๆ ตามปกติกันเถอะ”

ฉันอมยิ้มน้อยๆ นึกไม่ถึงว่าคนแข็งแกร่งอย่างเขาจะพูดคำนี้ นี่ละมั้งที่เขาเรียกว่าศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย นั่นสินะ ฉันตอบ

“ทำตัวสบายๆ ได้ก็ดีนะสิ” ยูตากะตีหน้าเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“อ่า ฉันเล่นผิดอีกแล้ว”

“เฮ้ ฉันฝากความหวังไว้ที่นายนะ” คันตะส่งเสียงบางไม่สมกับตัว
“ถ้ามือกีตาร์ลืตสะกดคนฟังได้ ถึงฉันจะเผลอตีผิดไปบ้าง ก็คงไม่มีใคร
จับได้หรอก”

“เฮอะ อย่ามาฝากความหวังไว้ที่ฉันเลย ไปฝากความหวังที่ฟุตาบะ
โน่น”

“เอ้อ จริงด้วย” โทโมฮิโระได้ยินคำพูดของยูตากะแล้วหันมามองฉัน
“จะคาดหวังอะไรกับการเล่นดนตรีของมือสมัครเล่นไม่ได้หรอก การแสดง
รอบจริงจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับฟุตาบะ”

“หมายความว่ายังไง จะกดดันฉันตอนจะขึ้นแสดงอยู่แล้วให้มันได้
อะไรขึ้นมา” ฉันกระต๊อบเท้าตังตัง

“ฉันไม่ได้เจตนา เอาน่า ใจเย็นๆ ก่อน” โทโมฮิโระพูดพลางเอา
สคริปต์พัดให้ฉัน เพราะถ้านักร้องตื่นเวทีจะพวงเค็ดร้อน

“ถ้าเราเล่นได้ตามปกติ วันนี้จะผ่านฉลุยใช่ไหม” คันตะถามลอยๆ
เพื่อความแน่ใจ

“ผู้กำกับรายการบอกว่าอย่างนั้นนะ” ยูตากะตอบ “เขาบอกว่าวง
เรามีแวจะดัง แต่ถ้าเราเล่นห่วยมาก ก็เตรียมใจไว้ได้เลยว่าต้องตกรอบ”

“เพราะเป็นการแสดงสดด้วย”

“เราจะพลาดไม่ได้เลย”

คันตะกับยูตากะถอนใจพร้อมกัน ผู้ช่วยผู้กำกับรายการร่างเตี้ย
หน้าเป็นสิ่วเดินมา

“เตรียมตัวกันได้แล้วครับ”

น้ำเสียงของเขาเบาไว้พลัง แต่คำพูดนั้นกลับทำให้พวกฉันซาไปทั้งตัว

“ไปกันเถอะ” คันตะลุกขึ้นยืนเป็นคนแรก

“ฉันอยากไปจี้อีกรอบ” ยูตากะทำหน้าจ้อง

“เล่นเสร็จก่อนค่อยไป มันคงไม่เล็ดออกมาหรอก เอ้อ ใช้คนไม่เอา

ไหน” โทโมอิระพูดพลางเสียริมฝีปากแผลๆ

ฉันก็ลุกขึ้นยืน มาถึงขั้นนี้แล้วจะถอยไม่ได้ เรื่องที่ฉันต้องคิดตอนนี้ มีแค่แปลงเสียงร้องเพลง เพื่อปลุกใจสามคนนี้และพางผ่านเข้ารอบให้ได้

ฉันออกจากห้องพักนักแสดง สูดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วก้าวออกไปตามโถงทางเดิน เด็กหนุ่มทั้งสามที่อยู่หน้าฉันเดินกระเด้งกระแฉ่ง ดูคล้ายตุ๊กตาสังกะสีไม่ได้หยอดน้ำมัน ฉันมองแผ่นหลังพวกเขาพลางคิดว่าถ้าตัวเองแค่ตื่นต้นกับการออกทีวีเหมือนพวกเขา จะดีสักแค่ไหนนะ เพราะตอนนี้ในหัวของฉันเต็มไปด้วยเรื่องหลังการถ่ายทอดสดครั้งนี้จบลง

“ว่าจะไรนะ แม่ไม่อนุญาต”

แม่พูดแบบนี้ตามคาด ฉันรู้อยู่แล้วว่าแม่ไม่เห็นด้วย จึงไม่แปลกใจเลยแต่ก็อดท้อแท้ไม่ได้

ตอนนั้นฉันบอกแม่อาจะออกไปออกทีวี

ฉันกับแม่นั่งรับประทานอาหารเย็นประจันหน้ากันบนโต๊ะกินข้าวตัวเล็กๆ ตามปกติ วันนั้นเป็นเวรฉันทำกับข้าว ก็เลยตั้งใจทำของโปรดแม่ เช่น มะเขืออย่างญี่ปุ่นและซุปรอยลาย

“อ๊วยตาย ดูนีพิรุณะ มีแผนอะไรในใจใช่ไหม” แม่อ่านเกมออกทันทีที่เห็นกับข้าวบนโต๊ะ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันตอบ แต่แน่นอน ถ้าไม่มีอะไรฉันก็คงไม่เอาใจแม่แบบนี้ ฉันรอจังหวะที่อารมณ์ของแม่พุ่งถึงขีดสุดแล้วบอกเรื่องจะไปออกทีวี

ใบหน้าของแม่ที่ดูใจดีดุจแม่พระ พลันเปลี่ยนเป็นนางยักษ์ และยืนยันคำเดิม

“ทำไมไม่อนุญาตล่ะคะ” ฉันกระแทกตะเกียบลงบนโต๊ะ

“ไม่อนุญาตก็คือไม่อนุญาต” แม่เลิกทำหน้าที่เหมือนนางยักษ์ ดีหน้าเรียบเฉยราวกับสวมหน้ากากเหล็กแล้วคือมะเขืออย่างญี่ปุ่นที่ฉันทำใส่ปาก

เสียงๆ

“หนูไม่เข้าใจ บอกเหตุผลมาได้ไหมคะ”

แม่วางตะเกียบ ยกจานอาหารตรงหน้าไปไว้ข้างๆ เท้าตอกสองข้าง บนโต๊ะแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉัน “พูดอะ”

“อะไรคะ” ฉันผงะถอยห่าง

“ตอนที่แกตั้งวงดนตรีสมัยอยู่ม.ปลาย แม่เคยบอกแล้วว่าจำได้ไหม”

“ต้องเรียนหนังสือและทำงานบ้านไม่ให้ขาดตกบกพร่อง...”

“แล้วไงต่อ”

“ห้ามไปทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายในวงง่าย...”

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง” แม่จ้องฉันเขม็ง

ฉันถอนใจ “ห้ามเล่นดนตรีเป็นอาชีพและห้ามออกทีวี”

“ถูกต้อง จำได้แม่นนี่ ถ้าฉันแม่ก็ไม่ต้องอธิบายแล้ว”

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” ฉันร้องห้ามแม่ขณะจะยกจานกลับมาวางที่เดิม “หนูจำสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ได้ แต่สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วนะคะ ตอนที่ตั้งวงดนตรีสมัยอยู่ม.ปลาย ถ้าหนูทั้งการเรียนออกไปเล่นดนตรีเป็นอาชีพ มันไม่ใช่เรื่องดีอยู่แล้วค่ะ แต่ตอนนี้หนูเป็นนักศึกษาแล้ว อายุยี่สิบแล้วนะ แม่ปล่อยให้หนูได้ตัดสินใจทางเดินชีวิตตัวเองเถอะ หนูรู้ตัวเองดีว่าจะเล่นดนตรีเป็นอาชีพได้ไหม”

“หืม” แม่จ้องหน้าฉันเขม็ง “แกคิดว่าตัวเองจะเล่นดนตรีเป็นอาชีพได้งั้นสิ ร้องเพลงแบบนั้นเนี่ยนะ”

“หนูมั่นใจค่ะ”

“เฮอะ คิดบวกเกินไปมั้ง เดียวแกก็โดนกระทรวงสิ่งแวดล้อมร้องเรียนเรื่องปล่อยมลพิษทางเสียงหรอก”

“แหม แม่ยังไม่เคยฟังหนูร้องเพลงเลยนะ”

“ไม่ต้องฟังก็รู้ยะ แกเป็นลูกฉันนะ”

“แม่พูดกรอกหูหนูอยู่บ่อยๆ ไม่ใช่หรือ ว่าหนูไม่เหมือนแม่”

“แต่พ่อแกก็ร้องเพลงเพี้ยนนะ โอ ฟุตาบะจังผู้นำสงสาร เรื่อง พันธุกรรมมันแก้ไขอะไรไม่ได้หรอก” แม่เคี้ยวสลัดเซเลอรี่ดั่งกรุบๆ แล้ว จ้องหน้าฉัน “ยังงั้นแม่ก็ไม่อนุญาต”

“นะ แม่ หนูขอร้อง” ฉันใช้ลูกอ่อน “ขอหนูไปครั้งนี้ครั้งเดียว กว่า จะได้สิทธิไปออกรายการนั้น หนูต้องผ่านรอบคัดเลือกนะแม่”

“แม่ไม่เคยอนุญาตให้แกไปลงแข่งรอบคัดเลือกนะ”

“หนูเองก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่าจะผ่านรอบคัดเลือก แต่เมื่อเมื่อมีโอกาสมาได้แล้ว หนูจะไม่ยอมทิ้งมันไปหรอก นะ แม่ ครั้งเดียวเอง ถ้าหนู ไม่มีความสามารถที่จะเล่นดนตรีเป็นอาชีพ ก็แค่ตรอบตั้งแต่สัปดาห์แรก”

“แกต้องตรอบอยู่แล้ว” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาอย่างกับไม่ได้ เป็นแม่ลูกกัน “ไม่ต้องกระเสือกกระสนไปสร้างความอับอายตัวกู้อยู่หรอก”

“กะอีแค่ไปออกทีวี ทำไมแม่ต้องห้ามขนาดนั้นด้วยล่ะ” ฉันขึ้นเสียง ดังกว่าเดิม แม่หลับตาครู่หนึ่ง พอลืมตาก็ถลึงตาใส่ฉัน

“แกอยากจะทำอะไรก็เชิญ ต่อไปนี้ฉันจะทำไมไม่รู้ไม่เห็น ถึงแก จะไปพาผู้ชายที่ไม่รู้หัวนอนปลายตีนที่ไหนเข้าบ้านแล้วบอกว่ารักเขา จะ ไปแต่งงานหรือออกไปอยู่ด้วยกันก็เรื่องของแก แต่ฉันขอแกแค่เรื่องเดียว มันไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงหรอก แค่ว่าใช้ชีวิตปกติก็พอ ฉันไม่ได้บอก ว่าการเล่นดนตรีโรคไม่ดี แต่ให้เล่นเป็นงานอดิเรก ไม่ต้องเล่นต่อหน้าคนอื่นได้ไหม”

“ถ้าหนูเล่นต่อหน้าคนอื่น แล้วมันจะเสียหายอะไรล่ะ” ฉันถามที่ เล่นที่จริง

“ถ้าฉันยอมบอก แกจะยอมตัดใจไหม” แม่พูดพลางวางตะเกียบ เรียบร้อย สีหน้าจริงจังไม่ได้พูดเล่น

“ต่อให้แม่บอก หนูก็ไม่ยอมตัดใจหรอก”

“ตัดใจซะ” แม่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ พูดว่าอืมแล้วก่อนจะเดินไปห้อง

ข้างๆ หลังจากนั้น ถึงฉันจะพูดด้วย แม้ก็ปิดปากเสียเหมือนรูปปั้นหิน

ฉันร้องเพลงประมาณสามนาที แล้วพูดคุยกับพิธีกรตามที่ตกลงกันไว้ ตอนซ้อม ฉันฝึกตอบคำถามอยู่หลายรอบ จึงแค่ขยับปากไป แทบจะไม่ต้องใช้ความคิด ช่วงที่ร้องเพลงและตอบคำถาม ฉันดูไม่ออกว่ากล้องตัวไหนจับภาพฉันอยู่ แต่ไม่มีใครมาตีที่หลังเลย ก็คงจะไม่ชี้หรือรอกมั้ง

กรรมการตัดสินว่าฉันผ่านเข้ารอบในสัปดาห์แรก พวกเราทำท่ายืนโยตามคำสั่งของผู้กำกับรายการ ขณะชูมือฉันเหลือบมองภาพโคลสอัพใบหน้าตัวเองในจอมอนิเตอร์ ได้แต่ภาวนาให้แม่ไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดรายการนี้ วันนั้นแม่น่าจะเข้าเวรดึก แต่ก็วางใจไม่ได้ ในห้องทำงานพยาบาลก็มีทีวี และพยาบาลอาจจะดูรายการเพลงภาคค่ำ

หลังจบรายการ พวกเราหารีโอคร่าวๆ กับผู้กำกับรายการเรื่องสัปดาห์หน้า แล้วปลื้มตัวออกมาตอนตีหนึ่ง ขึ้นรถจากอนที่คันตะเป็นคนขับ แล้วเดินทางออกจากสตูดิโอ

“สำเร็จแล้ว” ยูตากะร้องอย่างสะใจ หลังจากรถแล่นออกไปได้ไม่นาน คงจะดีใจจนเก็บอาการไม่อยู่

“ฉันมันใจนะ แต่ก็ยังดีใจอยู่ดี” โทโมฮิโระที่นั่งข้างคนขับพูดอย่างไร้กังวลแล้วหันมาหาฉัน “ยังไงก็ตาม เป็นเพราะความสามารถของฟูตาบะ”

“ไม่ได้เป็นเพราะฉันคนเดียวหรอก พวกนายก็เล่นดีมาก เยี่ยมยอดเลย”

“พวกเราไม่ได้เล่นผิดพลาดร้ายแรงนะ” ยูตากะพูดอย่างพึงพอใจ “แต่การเล่นของพวกฉัน ยังไม่ดีพอหรอก ฟูตาบะ ค่ะนี่เธอร้องดีเป็นพิเศษเลยนะ กรรมการยังชมเปาะกันทุกคน”

“ต้องยกความดีความชอบให้ฟูตาบะคนเดียวเลย” คันตะที่กำลังพวงมาลัยรถอยู่ก็มองฉันผ่านกระจกมองหลัง

“ขอบใจนะ” ฉันอมยิ้มแล้วเอนตัวพิงเบาะ

ฉันเพิ่งตัดสินใจว่าจะไปออกทีวีเมื่อสามวันที่แล้วนี่เอง อย่าเรียกว่าตัดสินใจเลย ต้องเรียกว่าไม่ยอมถอยถึงจะถูก สมาชิกคนอื่น ๆ ไม่รู้เรื่องที่ฉันให้สัญญากับแม่ พวกเขาก็กังวลใจเชื่อว่ามันเมื่อตั้งวงดนตรีแล้วก็หวังจะเล่นเป็นอาชีพ ฉันก็อยากเล่นดนตรีเป็นอาชีพเหมือนกัน ไม่ได้อยากทิ้งโอกาสตรงหน้า

ทว่าหลังจากตัดสินใจแล้ว ฉันก็รู้สึกไม่สบายใจ แววดาดุดันของแม่ยังฝังแน่นในสมอง ทำไมแม่ไม่ขอให้อยู่ต่อหน้าคนเยอะ ๆ ขนาดนั้น

จริงๆ แล้วนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันทะเลาะกับแม่เรื่องออกทีวี ตอนอยู่ม.สาม ฉันเคยจะไปออกรายการเกมโชว์กับเพื่อนร่วมชั้น ตอนนั้นแม่ก็คัดค้านหัวชนฝา อ้างว่ารบกวนเวลาอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้าม.สี่ พอบอกว่าที่ฉันอยากจะไปออกการการนั้น เพราะอยากได้รางวัลสำหรับผู้ร่วมรายการ ซึ่งก็คือเครื่องเล่นวิทยุและซีดี วันรุ่งขึ้นแม่พาฉันไปย่านอาภิสาบาระและซื้อสเตอริโอให้ พร้อมถามว่า พอใจแล้วใช่ไหม ฉันพอใจแต่ก็ยังข้องใจ เพราะคิดว่าสเตอริโอน่าจะรบกวนเวลาอ่านหนังสือมากกว่า

ฉันไม่เชื่อหรอกว่า ถ้าตัวเองไปปรากฏตัวต่อหน้าคนเยอะ ๆ แล้วจะเกิดเหตุร้ายขึ้น แต่พอเห็นท่าที่จริงจังของแม่ ก็ไม่กล้าคิดว่าเป็นเรื่องล้อเล่น ยังคงข้องใจเรื่องนั้นและทุกขี้ใจมาจนถึงวันนี้ เพราะไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ ฉันตั้งอกตั้งใจร้องเพลงเวลาเล่นจริง เพราะอยากจะได้สดชื่นความรู้สึกใหม่ๆ ทั่วไป เหมือนโชคชะตาเล่นตลก ที่ฉันถ่ายทอดบทเพลงได้ดี

คืนตะขับริบมาส่งถึงอะพาร์ตเมนต์แถวสวนสาธารณะซากุจิจิเพื่อนๆ ในวงทุกคนพักอยู่แถวถนนเส้นนี้ และเป็นเพื่อนม.ปลายเรียนห้องเดียวกัน

โทโมฮิโระชวนฉันเข้าร่วมวงตอนอยู่ม.ห้า ช่วงแรกๆ ที่ซ้อมวง ฉันรู้สึกว่ามันใช่เลย เหมือนได้เจอสิ่งที่ตัวเองตามหามานาน ตอนนั้นฉันอยู่ชมรมวอลเลย์บอล แต่รู้สึกเหมือนขาดอะไรไป ซึ่งสิ่งนั้นอยู่ที่นั่นแล้ว

“พอรับโคบายาชิ ฟุตาบะเข้ามา วงเราก็เลยสมบูรณ์แบบ” วันหนึ่ง

โทโมฮิโระประกาศกลางวงในบ้านกาแฟหลังจากซ่อมดนตรีเสร็จ

พวกเรามองไปรอบๆ ดูว่ามีสารวัตรนักเรียนอยู่หรือเปล่า ก่อนจะชนกระป๋องเบียร์

ฉันลาออกจากชมรมวอลเลย์บอลแล้วมาเข้าวงดนตรี แต่แม่ตั้งเงื่อนไขขึ้นกับฉัน ฉันเล่าเรื่องนั้นให้เพื่อนๆ ในวงฟัง แต่พวกเขาไม่ได้ใส่ใจ

“เงื่อนไขคือห้ามเล่นดนตรีเป็นอาชีพหรือ อ้าอ้าอ้า แม่ของฟุตาบะก็พูดเกินไป” โทโมฮิโระพูด ยุตากะกับคันตะฟังแล้วก็หัวเราะตาม

ตอนนั้นฉันไม่นึกไม่ฝันเรื่องเล่นดนตรีเป็นอาชีพจริงๆ อย่างมากก็แค่คิดว่า ถ้าได้เจ็ดฉายาในงานเปิดรั้วโรงเรียนก็คงจะดีนะ แต่พอเข้ามหาวิทยาลัยและเล่นดนตรีจริงจัง พวกเราต่างก็พูดเปรยๆ ทำนองว่าอยากจะทำความฝันให้เป็นจริง เช่น เล่นดนตรีหาเลี้ยงตัวเองบ้างจะได้เล่นคอนเสิร์ตบ้างละ

ก็เลยเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้

โทโมฮิโระและเพื่อนๆ ในวงคงจะลืมเรื่องที่ฉันให้สัญญากับแม่ไปแล้ว ต่อให้จำได้ก็คงจะไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ไม่แปลกหรอก ฉันเองก็คิดแบบนั้น

ถ้าบอกว่าจะลาออกจากวง เพื่อนๆ จะมีท่าทีอย่างไรนะ ฉันล่ะอยากรู้เรื่องนั้นจริงๆ แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไป

ฉันกับแม่พักอยู่ในอะพาร์ตเมนต์สองชั้น ห้อง 201 จากสถานีรถไฟเดินมาประมาณสิบนาที เป็นห้องขนาด 2DK² ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่และไม่มีแขกมาเยือน จึงมีพื้นที่ค่อนข้างกว้าง ถ้าออกไปยืนตรงระเบียงห้องที่หันหน้าไปทางทิศใต้ จะมองเห็นสวนสาธารณะซากุซึกิ ถือว่าอยู่สบายพอประมาณ

พอเปิดประตูห้อง ฉันเห็นรองเท้าหนังส้นเตี้ยสีน้ำตาลแก่ของแม่วางอยู่ตรงทางเข้าแล้วสะดุ้งโหยง แม่บอกว่าเข้าเวรดีก็ น่าจะกลับตอนเช้า

² 2DK : ห้องนอน 2 ห้องและห้องขนาดกลาง 1 ห้องสำหรับใช้เป็นห้องครัวและรับประทานอาหาร

นี่นา

ฉันเดินย่องผ่านห้องแม่ไปตักน้ำในห้องครัว แล้วกลับมาแฉ่มประตู
เลื่อนห้องแม่ มีฟูกปูอยู่และแน่นอนหันหลังให้อยู่ หัวไหล่บักบินโผล่พ้น
ผ้าห่มนวม นั้นแสดงว่าแม่กำลังไม่พอใจฉันบางอย่าง

ในเมื่อแม่หลับแล้ว ฉันก็ไม่คิดจะปลุก จึงเลื่อนประตูปิดเบาๆ ทว่า
จังหวะที่เลื่อนประตูไปได้ห้าเซนติเมตร จู่ๆ แม่ก็ร้องถามว่า “กลับมาแล้วรี”

ฉันเกร็งไปทั้งตัวคล้ายกับโดนไฟดูด “อ๊วย ตกใจหมดเลย แม่ยังไม่
หลับหรือคะ ไม่ได้เข้าเวรตึกนี่นา”

“แม่เปลี่ยนเวร”

“อะ หรือคะ...”

ฉันอยากจะรู้ว่าแม่ได้ดูทีวีหรือเปล่า แต่นึกจึกหาคำตอบไม่ออก จึง
มองแผ่นหลังของแม่เสียวๆ แม่ส่งเสียงมาว่า

“แกจะไปออกทีวีสัปดาห์หน้าไหม”

พูดถึงทีวี แสดงว่ารู้แล้ว แม่ดูทีวี งามแบบนี้แสดงว่ายังไม่โกรธจัด
ไม่สิ อาจจะทำก่อนก่อนพายุจะมา คลื่นลมมักเสียบสงบ

“คิดว่าจะไปคะ...” ฉันตอบอย่างกล้าๆ กลัวๆ พลังจ้องมองผ้าห่ม
นวมที่คลุมร่างแม่อยู่ สันหรณใจว่าเดี่ยวแม่จะเลิกผ้าห่มออกแล้วหันมา
ทำหน้าตึงทึงใส่ฉัน

แต่แม่ไม่ได้ทำแบบนั้น แค่แค้นลมหายใจดังเฮอะ แล้วพูดว่า
“ถ้าไม่มีธุระอะไร ก็ปิดประตูให้ด้วย แม่หนาว”

“อ้อ ขอโทษคะ” ฉันตั้งใจจะปิดประตูเลื่อนอีกครั้ง พลังนึกในใจ
ว่า ฤดูนี้ไม่น่าจะหนาวนะ แต่แล้วแม่เรียกอีกที

“ฟุตอะ”

“อะไรคะ”

“แม่ยอมรับว่าเครื่องเพลงใช้ได้อยู่นะ”

ฉันพูดไม่ออกไปชั่วครู่ เพราะได้ยินเรื่องที่ไมคาดคิด

“ขอบคุณค่ะ” ฉันโค้งคำนับให้แผ่นหลังของแม่พลางนี้ในใจว่าตัวเองเพี้ยนไปแล้วที่พูดแบบนั้น คราวนี้ฉันเลื่อนประตูเปิดได้สนิท

ฉันกลับมาที่ห้องตัวเอง เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนแล้วซุกตัวใต้ผ้าห่ม ฉันลองคิดหาเหตุผลเรื่องที่แม่ไม่โกรธ แม่คงจะเอือมระอาลูกสาวหัวรั้น หรือเห็นว่าลูกสาวร้องเพลงเก่งเกินคาด ก็เลยส่งสารหากจะดับฝันการเล่นดนตรีเป็นอาชีพ

ความว่างวุ่นค่อยๆ เข้าเล่นงานฉัน ทั้งที่ยังไม่ได้ข้อสรุปอะไรเลย ความคิดสุดท้ายก่อนที่ฉันจะผลอยหลับไปคือ แม่คงไม่ได้คัดค้านหัวชนฝาอย่างที่ฉันคิดหรอกมัง

ทว่าหนึ่งชั่วโมงต่อมา ความคิดตื้นๆ แบบนั้นก็พังทลาย

ฉันสะดุ้งตื่นเพราะคอแห้งผาก คลานลงมาจากเตียงและตั้งท่าจะจับลูกบิดประตู แต่แล้วซึกมือกลับ ประตูเปิดแง้มอยู่ มองเห็นห้องครัวส่วนหนึ่งจากช่องว่าง

แม่นั่งจุ่มบ๊องอยู่บนเก้าอี้ หันสายตาไปที่โต๊ะ แต่ไม่ได้มองอะไร ฉันจ้องหน้าแม่แล้วสะดุ้งตกใจ เห็นน้ำตาไหลเป็นทางอย่างชัดเจน แม่นั่งนิ่งเหมือนตุ๊กตา ทำหน้าเหม่อลอย

ฉันไม่ใช่คนมองโลกในแง่ดีพอที่จะสลัดเรื่องของแม่ออกจากหัวได้ ก็เลยลืมเรื่องหัวน้ำแล้วกลับไปนอน

สิ่งที่ฉันทำมันไม่ดีตรงไหนหรือ ก็แค่ออกทีวี แค่อะไรร้องเพลงออกทีวีเอง

มันทำให้แม่ทุกข์ใจขนาดนั้นเลยหรือ

ความรู้สึกแปลกๆ ผุดขึ้นในหัวฉัน รู้สึกว่าเคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้มาแล้ว มันไม่ใช่สิ่งที่คลุมเครืออย่างเดจาวู³ เป็นความทรงจำชัดเจนกว่านั้น ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ निकออก ตอนนั้นนั่นเอง

³ เดจาวู (Déjà vu) มาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึงความรู้สึกราวกับว่าเคยอยู่ในเหตุการณ์ สถานที่ หรือพูดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งที่ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิต

ฉันเคยเห็นแม่ทำหน้าเศร้าขนาดนั้นเมื่อนานมาแล้ว ตอนนั้นฉันเพิ่งจะเข้าป.หนึ่ง และย้ายมาอยู่เมืองนี้ได้ไม่นาน

วันนั้นฉันกลับมาบ้านหลังจากโดนเพื่อนร่วมชั้นแกล้ง หัวใจที่แกล้งฉันเป็นเด็กผู้หญิงซึ่งพักอยู่ละแวกเดียวกัน เธอเดินเข้าไปประจบเพื่อนร่วมชั้นแล้วชี้มาที่ฉัน

“แม่ฉันสั่งมาว่า ห้ามไปเล่นและยุ่งเกี่ยวกับเด็กที่ชื่อโคบายาชิคนนี้เป็นอันว่าเข้าใจนะ”

มีหลายคนพยักหน้าเห็นด้วยกับเธอ พวกเขาล้วนเป็นเด็กที่อยู่ในเมืองเดียวกัน

ฉันถามว่า ฉันผิดอะไรหรือ เด็กผู้หญิงคนนั้นยิ้มตอบอย่างภาคภูมิใจ “ก็แกเป็นเด็กไม่มีพ่อ แม่ฉันบอกว่า แกไม่มีพ่อตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ใช่พ่อตาย นี่แหละที่ผิด ผิดประเพณี”

สงสัยเหลือเกินว่าเด็กผู้หญิงที่เพิ่งจะเข้าป.หนึ่งเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ผิดประเพณี’ ดีแค่ไหนเชียว คงจะแค่จำคำที่แม่พูดในบ้านมาใช้ แต่ตอนนี้ฉันพอจะเข้าใจว่า แม่ของเด็กผู้หญิงคนนั้นพูดนิทากับคนอื่นว่าอย่างไร เขาสื่อกันว่าคุณโคบายาชิไม่ได้แต่งงานออกหน้าออกตาไร ท้องไม่ได้แต่ง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำงานทำการอะไร แต่ไม่ใช่งานดีๆ หรอก ทำงานในผับในบาร์หรือเปล่า อาจจะใช่ล่ะ เพราะตัวเองก็ยังไม่รู้เลยว่าใครเป็นพ่อเด็ก มีคนทำผิดประเพณีย้ายมาอยู่แถวนี้ น่าขยะแขยงเนอะ

วันนั้นฉันร้องไห้กลับมาบ้าน พอเห็นหน้าแม่ก็ชักใช้ทันที แม่คะ หนูผิดประเพณีหรือ หนูผิดที่ไม่มีพ่อเหมือนเด็กคนอื่นหรือคะ

แม่ได้ยื่นคำถามฉันแล้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่พอเผยหน้ามองฉันก็หัวเราะว่า ฮ่าฮ่าฮ่า “ฟุตาบะ ไม่ต้องไปใส่ใจคำนิทาพรรคั้นนั้นหรอก เพราะคนอื่นมันอิจจาแก”

“อิจจาหนู ทำไมละคะ”

“มันแน่นอยู่แล้ว เพราะว่าอิสระโง เด็กที่มีพ่อ จะไม่ได้รับอิสระ จะโดนบ่นให้ทำตัวดีๆ ต้องทำตัวเป็นกุลสตรี แม่เคยสู้กับแกเรื่องนั้นไหมล่ะ”

“ไม่เคยค่ะ”

“เห็นไหม อยู่กันแค่ผู้หญิงสองคนมันดีที่สุดในแล้ว คนอื่นมันอิจฉา ก็เลยใส่ร้ายป้ายสีแกละ เข้าใจแล้วใช่ไหม”

ฉันรู้สึกว่ตัวเองเข้าใจแล้ว จึงพยักหน้า “เข้าใจแล้วค่ะ”

“ถ้าเข้าใจก็ดีแล้ว” แม่เอามือประคองหน้าฉันแล้วเขย้าไปมา “ถ้าคราวหน้าแกโดนแกล้งแล้วร้องให้กลับมา แม่จะไม่ให้เข้าบ้าน แกต้องสู้มัน ไม่ต้องกลัว ถ้าเจ็บตัวกลับมา ฉันจะทำแผลให้แกเอง เดี่ยวฉันจะไปบอกเพื่อนแกเอง ว่าฉันเป็นพยาบาลและทำแผลเก่งด้วย ไม่ต้องขอหมอให้ลูกฉัน”

คำพูดของแม่ทรงพลังและสร้างความกล้าหาญให้ฉัน

ทว่าคืนนั้นฉันเห็นแม่นั่งพับส้นเท้าบนเสื่อทาทามิ ปูที่นอนด้วยอาการเหม่อลอย แม่ทอดตามองไปไกล ไม่เห็นฉันเดินออกมาจากห้องอาบนํ้า ทันใดนั้นฉันเห็นแม่ร้องไห้ วินาทีที่เห็นภาพนั้น ฉันกลับเข้าไปในห้องอาบนํ้าอีกครั้ง ยืนอยู่ข้างเครื่องซักผ้าด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของเด็กว่า แม่มีความลับที่บอกใครไม่ได้เกี่ยวกับชาติกำเนิดของฉัน แต่ฉันไม่แน่ใจว่าความลับนั้นเกี่ยวกับพ่อหรือเปล่า

เมื่อกี้แม่มีอาการเหมือนคืนนั้น

แต่คราวนี้ไม่รู้ว่าชาติกำเนิดของฉันทำให้แม่ทุกข์ใจอีกแล้ว หรือเรื่องที่ฉันไปออกทีวีเป็นชนวนเหตุให้แพนโดร่า กล้องแห่งหายนะเปิดออกกันแน่

分身

อวตาร

อุจิอิเอะ มารีโกะ อายุ 18 ปี พื้นเพเป็นคนฮาโกดาเตะ และกำลังเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองซัปโปโร เธอได้ยินมาว่า มีผู้หญิงหน้าตาเหมือนเธอยังกับแกะไปออกทีวี

โคบายาชิ ฟุตาบะ อายุ 20 ปี เป็นนักศึกษาหญิงของ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว เธอเป็นนักร้องของ วงดนตรีสมัครเล่น แต่ไม่รู้ทำไม แม่ถึงสั่งห้ามเธอออกทีวี

มารีโกะกับฟุตาบะ อะไรคือสิ่งที่เชื่อมโยงสองสาวนี้เข้าด้วยกัน นี่คือนิยายขนาดยาวที่ ฮิงาชิโนะ เคโงะตีแผ่ด้านอันตราย ของวงการแพทย์ในปัจจุบัน

ตามติดการสืบค้นหาความลึกลับของหญิงสาวทั้งสอง จุดกำเนิด ของพวกเธอ นั้นช่างน่าอัศจรรย์ มีชีวิตที่แตกต่าง แต่เชื่อมโยง อย่างลึกซึ้ง